

nieuwsbrief juni 2015

MEDISCHE MISSIE ZUSTERS

De Amazone
en haar bewoners

Peruaanse Projecten

HIV en Aids
in Latijns-Amerika

Onderweg in Latijns-Amerika

Bezoek ook onze website:
www.medischemissiezusters.nl

Colofon

Medische Missiezusters is een uitgave van de Stichting Vrienden van de Medische Missiezusters om geïnteresseerden te informeren over leven en werk van de medische missiezusters.

Redactie

Magda Van Hoyweghen, MMZ
Mirjam Koevoets, MMZ
Tjitze Vogel
Natascha Catoire (eindredactie)

Commentaar en reacties

Te richten aan:
Redactie,
vriendenmmz@antenna.nl

Voor Nederland en België:

Telefoon 030 2732 503
Donaties:
Rabobank
IBAN: NL95RABO0364260602
BIC : RABONL2U

ING Bank
IBAN: NL13INGB0000335600
BIC : INGBNL2A

De Belgische donateurs kunnen giften van minimaal € 40,00 aftrekken. Op verzoek ontvangt u een kwijtschrift.

Internet

E-mail:
vriendenmmz@antenna.nl
Website:
www.medischemissiezusters.nl

Vormgeving

Arti Medica, Ben Kooloos
www.artimedica.nl

Druk

ID Print, Roelofarendsveen

Foto's

Archief MMZ

Medische Missiezusters wordt tweemaal per jaar toegezonden aan donateurs en geïnteresseerden. Ook interesse? Stuur een mailtje of bel met het kantoor in Utrecht. De nieuwsbrief wordt kosteloos toegezonden, er wordt gevraagd om een vrijwillige bijdrage.

De Stichting Vrienden MMZ is bij de fiscus geregistreerd als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). De Vrienden betalen geen belasting over schenkingen, erfenissen en legaten, u kunt giften aftrekken van de belasting.

ISSN: 0926-1281

De Missie van de MMZ: Onderweg in de wereld - Onderweg naar verbinding

Wat mij in deze aflevering van onze nieuwsbrief weer opvalt is dat de missie van de zusters op zich al 'een onderweg' is. Zo zijn we onderweg om in verbinding met mensen precies dat vermogen tot verbinden te helen. Een prachtig groeimodel van heelwording is dat wat zuster Christianne Gadiot in haar artikel over het werken met Aids- en HIV-patiënten in Peru naar voren brengt en waarin de daadwerkelijke erfenis van de Medische Missiezusters tastbaar wordt. In de nieuwsbrieven van dit jaar zullen we hun werk in Latijns Amerika voor het voetlicht brengen.

Onderweg zijn in een ver continent veronderstelt een reis, onderweg in de tijd veronderstelt een toekomst. Een toekomst die we samen helpen maken op een aantal plekken in de wereld. Het is een reis langs levens die door medicatie, hoop en geloof overeind gehouden worden en waarin mensen gesteund worden hun eigen toekomst te creëren vanuit een gevoel van eigenwaarde. Er is ook een concrete reis naar die wereld om een stukje van het leven en het werk van de zusters in Peru mee te maken. Die heeft Annemiek van Vliet, bestuurslid van de Stichting Vrienden ondernomen.

We zijn onderweg door een stukje van een continent van hoop. Latijns Amerika heeft ons een bevrijdingstheologie gegeven en nog recentelijk een hoopgevende paus, die mens en geloof kunnen verbinden. Er wonen mensen die telkens in staat blijken in veerkracht de wereld tot voorbeeld te dienen. Zelfs Europa wordt in deze tijden weer tot missiegebied van een werelddeel waar priesterschap nog voor velen een inspirerende roeping is. Zo komt een andere missie ook weer thuis bij onszelf.

Het is ook een onderweg zijn naar een ontmoeting met onszelf in de ander. Een ontmoeting die een manier van zien en open stellen door kan geven. Ik schrijf dit voorwoord tijdens een Pasen waarin de noodzaak van een onderweg, een ontmoeting en een open stellen in verbinding urgenter lijken dan ooit. Een tijd waarin geloof, en ook het geloof in tolerantie en menselijkheid, weer in ons onderweg zullen gaan om die ander te ontmoeten. En te zien. In deze nieuwsbrief vinden we inspirerende voorbeelden van wat de MMZ hierin kunnen betekenen en hoe wij als vrienden hier praktisch aan kunnen bijdragen.

Tjitze Vogel

Voor meer informatie over de zusters en de projecten, nodig ik u graag uit de website www.medischemissiezusters.nl te bezoeken of volg ons op Facebook.

In de Amazonevlakte van Peru

Mijn voornaamste missie als theologe in Peru is mijn inzet voor de lokale bevolking in het Amazone gebied. Daarnaast werk ik ook samen met de universiteit van de Jezuiten in Noord Peru en dat versterkt nog mijn band met de bevolking. Het is voor ons mmz in Peru duidelijk geworden dat vooral hier de zorg voor het land en haar inheemse bevolking, samen met de bescherming van hun cultuur en leven, een facet is van onze missie van genezing en heelwording. In deze missie weet ik me daarom ook sterk verbonden en gesteund door mijn meezusters in Peru.

Het Amazone gebied met zijn oorspronkelijke bewoners is al jarenlang het slachtoffer van een meedogenloze uitbuiting door de exploitatie van waardevol hout, goud en andere mineralen, olie en gassen. Ook de twee inheemse stammen, waarmee ik nauw samenwerk: de Awajun, (55.000 leden) en de Wampis (10.000 leden), worden erg getroffen door de gevolgen van allerlei overheidsprojecten. De overheid heeft een groot deel van het land dat ooit toebehoorde aan deze lokale stammen, in concessie gegeven aan 2 oliemaatschappijen, een Franse en een Canadees-Columbiaanse, voor verdere exploitatie.

In Peru is er een wet die voorschrijft dat alles wat in de grond zit, eigendom is van de Staat. Deze wet heeft al veel problemen veroorzaakt en daarbij komt nog dat de overheid, onder de vorige president Alan Garcia, de Conventie (169) van de International Labour Organisation (ILO) niet heeft opgevolgd alhoewel die eerder door het Peruaanse gouvernement was ondertekend. Deze overeenkomst zegt duidelijk dat landen met een inheemse bevolking, moeten onderhandelen over projecten die het leven en de toekomst van die volkeren beïnvloeden. Deze onderhandelingen moeten gestart worden zodra er gesproken wordt over planning van het project. De Awajun en de Wampis zijn nooit geconsulteerd geweest door de overheid terwijl deze projecten toch een grote invloed hebben op hun land en hun cultuur.

De meeste Awajun en Wampis zien deze projecten dan ook als een ernstige bedreiging voor hun lichamelijke en spirituele overleving. Daarbij is ook hun visie op de kosmos sterk verbonden met regenwouden, rivieren en een bewerkbare grond en ze stellen zich ernstige vragen bij de visie over vooruitgang en ontwikkeling die het gouvernement en de oliemaatschappijen hen willen opdringen. Zij vragen dat hun visie op het leven wordt gerespecteerd. Deze visie heeft niet alleen een grote waardering voor de kwaliteit van leven, maar ook voor hun onderlinge verhoudingen, hun verhouding met hun leefomgeving en met materiële goederen. In al deze facetten hebben zij nood aan een levenswijze die in harmonie is met de natuur. Ze zijn er sterk van doordrongen dat ze pas een toekomst hebben als ze zorg dragen voor het regenwoud.

Op hun vraag staan wij hen nu bij in hun wettelijke strijd om een formele klacht in te dienen tegen de Staat, die volgens hen ongrondwettelijk handelt. Door dit zo aan te pakken schrijven ze geschiedenis! Wij ondersteunen hen ook door informatie, juridische en andere hulp aan te bieden die hen kan helpen om hun zaak bekend te maken in het land en ook internationaal.

Het Amazone woud is het grootste regenwoud op onze aarde en daarom belangrijk om de opmars van klimaatveranderingen op onze planeet te stoppen.

Birgit Weiler, mmz

Dr. Birgit Weiler is theologe en Duitse MMZ. Ze is werkzaam in Latijns-Amerika.

Vertaling:

Magda van Hoyweghen mmz

Op bezoek bij MMZ in Peru

Door Annemiek van Vliet

Vanaf 2008 ben ik met veel plezier lid van het bestuur van de Stichting Vrienden Medische Missie Zusters (MMZ). In de afgelopen periode heb ik het belangrijke missiewerk van de zusters leren kennen via de aanvragen voor projectondersteuning die binnenkomen vanuit de hele wereld. Ik kreeg de behoefte om eens in de praktijk te ervaren wat er achter de informatie op papier schuil gaat.

Eind vorig jaar kreeg ik de gelegenheid om zelf kennis te maken met het werk en met de zusters in Peru. Zij wonen en werken in het zuiden in Lima en Arequipa.

Voor mij en mijn man Ron was het de eerste kennismaking met Peru. We wilden zoveel mogelijk bij lokale families overnachten. Dat is goed gelukt. Door mijn kennis van de Spaanse taal hebben we veel van de cultuur, natuur en politiek van het land meegekregen. Het landschap is prachtig en uitingen van de folklore en de (Inka-)geschiedenis zijn nog overal en iedere dag aanwezig.

De dag na onze aankomst waren we al in Arequipa, waar we op 21 december direct terecht kwamen in de Kerstviering van Centro Comunidad Familiar y Rehabilitacion Integral (Cofari) in de wijk Miraflores. Cofari is een revalidatiecentrum waar kinderen met een verstandelijke en/of lichamelijke beperking dagelijks terecht kunnen voor de benodigde therapie. Meer dan 11 jaar geleden heeft Patricia Gootee MMZ deze voorziening opgericht omdat er in de hele omgeving geen hulp voor kinderen met een beperking voorhanden was.

Het kerstfeest bleek een mooie gelegenheid om alle kinderen, hun ouders

en de medewerkers te ontmoeten.

De kinderen werden verblijd met kerstkadootjes van de plaatselijke Lions Club die de kinderen in Cofari al jarenlang een warm hart toedraagt.

Na kennismaking met de kinderen en de zusters Patricia, Norys en Marisol zijn wij weer verder getrokken op onze reis. Ik heb met hen afgesproken om begin januari terug te komen en 2 weken te blijven en mee te helpen bij de activiteiten. Met zuster Christianne Gadiot sprak ik eerder af eind januari een week mee te lopen in projecten in Lima.

Na onze rondreis werden we op 9 januari 2015 van het vliegveld in Are-

quipa opgehaald door Dina Apaza Arce, directeur van Cofari. Zij en haar familie waren zo gastvrij om ons 2 weken in huis te nemen. Overdag hielp ik bij het Cofari revalidatiecentrum. Ik begeleidde o.a. activiteiten van het zomervakantieprogramma, waar dagelijks 12 kinderen aan meededen en maakte kennis met de therapeuten en hun werk. Tussendoor genoot ik van de heerlijke maaltijden die Dina samen met haar familie bereidde. De Peruanen houden van koken en hebben ook de meest verse en bijzondere ingrediënten om mee te werken.

In de afgelopen jaren heeft Vrienden MMZ gezorgd voor financiële ondersteuning van de therapieën, zodat het goede werk van Cofari kon voortbestaan. Na een hectische periode in het centrum, heeft Patricia samen met directeur Dina een aantal veranderingen doorgevoerd die ervoor moeten zorgen dat het centrum verder kan bouwen aan een gezonde toekomst.

De laagdrempelige dienstverlening van Cofari wordt door ouders van kinderen met een verstandelijke en lichamelijke beperking enorm verwelkomd omdat er voor deze kinderen praktisch geen hulp voorhanden is.

In gesprek met Patricia en Dina kwam naar voren dat zij hard bezig zijn om lokale hulpbronnen te genereren en daarmee Cofari in de plaatselijke gemeenschap een stevige basis te geven. Ouders dragen naar vermogen bij aan de kosten van de therapie, zowel in geld als in natura door onderhoudstaken in het centrum op zich te nemen. Daarnaast zien Patricia en Dina voor Cofari ook een belangrijke rol weggelegd om de plaatselijke bevolking bewust te maken dat ook kinderen met een beperking recht hebben op een respectvol leven. Om bekendheid aan het centrum te geven wordt gebruik gemaakt van krant en radio, facebook, dvd's en presentaties aan gemeentes en bedrijven.

De kwetsbare positie van de families en de beperkte financiële middelen maken het moeilijk om als centrum volledig zelfstandig te kunnen functioneren. Het gaf mij energie om te zien met welke grote passie en bevologenheid het team, vrijwilligers en de families zich inzetten om dit waar te maken. Dat vormt in ieder geval een hele gezonde en belangrijke basis wat zeker uitstraling naar buiten zal hebben.

Arequipa, met z'n 1.5 miljoen inwoners, groeit nog elke dag. Het vermoeden bestaat dat er nog vele kinderen met een beperking thuis zitten omdat

families zich schamen en daarom geen hulp vragen.

Na mijn ervaringen in Arequipa heb ik nog een week meegelopen met de zusters Christianne, Gisela, Maria Fernanda en Birgit in de hoofdstad Lima. Ik heb met jongeren gekampeerd die nog nooit eerder buiten Lima waren geweest en zwaar gehandicapte families bezocht die o.a. in een garage wonen. Ook heb ik nog fysiotherapie-sessies bijgewoond voor gehandicapte kinderen in de nieuwste sloppenwijk van Lima waar 400.000 mensen wonen. Er ontbreekt van alles en er werkt slechts 1 kinderarts: Maria Fernanda MMZ.

Door dit bezoek is voor mij de missie van MMZ echt tot leven gekomen. Ik voelde me zeer bevoorrecht om te ervaren hoe de families met veel liefde zorgen voor hun kinderen en iedere dag hun best doen om in moeilijke omstandigheden te overleven. Ik vond het waardevol om met de zusters van gedachten te kunnen wisselen over mijn ervaringen en hun dilemma's. Het heeft mijn inzicht versterkt hoe belangrijk het is dat er mensen zijn die andere mensen helpen om het uiteindelijk zelf te doen en dat gaat niet vanzelf.

De missie van MMZ en wat hulp van Vrienden kan hierbij een verschil maken.

Leven in Peru met AIDS in tijden van AIDS-remmers

Christianne Gadiot is Nederlandse Medische Missiezuster en woont en werkt al 17 jaar in Lima, Perú. Eén van de projecten waar zij werkt is voor mensen met Hiv en Aids.

De komst van de AIDS-remmers heeft voor 'onze mensen' hier veel veranderd en HIV wordt nu als chronische aandoening beschouwd. Het regelmatig innemen van de medicijnen tegen Aids is een groot probleem. Bij onregelmatig gebruik ontstaat het gevaar voor resistentie van het virus. Tijdens de lotgenotendagen besteden we aandacht aan dit thema, door te wijzen op de gevolgen ervan.

Sinds 8 jaar vorm ik met een priester en een zuster Carmelites een team dat samenkomsten organiseert voor deze mensen. 1x per maand komen we bij elkaar met een groep van 20 personen die HIV-positief zijn. Sommigen leven al 20 jaar met het Hiv-virus, anderen hebben vrij recent hun diagnose gehoord. De gesprekken beginnen bij hun ervaringen. Vaak worden problemen gesignaleerd zoals het onvoldoende beschikbaar zijn van medicijnen en discriminatie van mensen met HIV zelfs tot in ziekenhuizen.

Ook werken we met thema's uit hun dagelijks leven. Dit contact met lotgenoten helpt hen om zich begrepen te voelen. Uit de groep van trouwe deelnemers hebben we een aantal mensen uitgenodigd voor een bijscholing. Deze groep koos de naam Misioneros en Camino, missionarissen onderweg en zij hebben een stevige onderlinge relatie opgebouwd waardoor het vertrouwen in elkaar is gegroeid.

Wat opvalt is dat vrijwel iedereen een hevige crisis heeft doorgemaakt maar op een gegeven moment iemand heeft ontmoet die hem of haar hielp op het materiële of spirituele vlak. Toen het met hen beter ging, zijn ze

zelf samen anderen gaan bezoeken. Hierin vonden ze de inspiratie, misschien wel hun roeping, om voor anderen te gaan zorgen.

Vaak hoor ik: 'God heeft mij meer leven gegeven en ik wil me nu inzetten voor anderen', en dat doen ze: één is leider van een Luister Centrum, een ander coördineert huisbezoeken, weer een ander is leider van een zelfhulpgroep en twee geven workshops om HIV op een positieve manier in het leven te integreren. Een van hen zet zich speciaal in voor homoseksuelen, en een ander voor mannen in de bouw.

We zoeken steeds naar manieren om onze krachten te bundelen en elkaar te steunen op onze weg naar genezing en acceptatie.

In Memoriam

Op 3 december overleed in Warmond Zr. Nikla Franssens, een pionier in de internationale mmz gemeenschap. Ze vertrok in 1938 vanuit Sappemeer om zich in Amerika aan te sluiten bij die kleine, experimentele groep van Anna Dengel. Van daaruit heeft ze zich ingezet op verschillende plaatsen in het toenmalige Brits Indië, nu Pakistan en India. De laatste 10 jaar van haar actieve leven werkte ze in Engeland met Pakistaanse vluchtelingen als een van de weinigen die vloeiend hun taal sprak. Vanaf haar 82ste jaar woonde ze dankbaar en met plezier in zorgcentrum Mariëngaerde. Nikla werd 101 jaar.

Zr. Miriam Schopmeijer was één van de vier jonge vrouwen die zich in 1940 als eerste mmz postulanten in Heerlen aanmeldde en de weg baande voor velen van ons. Ze kreeg al in 1946 een bestuursfunctie en in 1948 vertrok ze naar Pakistan. Ze was een kundig verpleegster en werkte in verschillende functies o.a. op de operatiekamer, in Pakistan, Indonesië en Zuid Afrika. In 1980 kwam Miriam terug naar Nederland, woonde lang in Delft en de laatste jaren met haar medezusters in Mariëngaerde in Warmond. Als laatste mmz-bewoner overleed ze daar op 11 februari. Miriam werd 97 jaar.

Jaarverslag 2014

Beste donateurs, beste vrienden,

In 2014 steunde u de Stichting Vrienden Medische Missiezusters voor een bedrag van in totaal € 1.042.514, waarvoor onze hartelijke dank. Aan giften was dit € 337.724. Afkomstig van erfenissen en legaten kwam er een bedrag binnen van € 704.790.

De financiële- en overige baten bedroegen totaal € 395.058. Dit wordt in belangrijk mate veroorzaakt door koersresultaten op effecten, rente op obligaties en dividenden.

De besteding aan de doelstelling van de Stichting bedroeg voor 2014 € 337.516 en is als volgt te specificeren:

	€
Ghana	6.666
India	25.640
Indonesië	2.000
Ethiopië	5.000
Oeganda	8.000
Peru	10.113
Venezulela	8.000
België	5.000
Engeland	1.275
Pakistan	5.000
Brazilië	5.000
Diversen	4.275
	85.969
Society Scholarship Fund	22.236
Bestedingen met speciale bestemming (Zoals b.v. moeder en kindprojecten)	70.979
Bijdrage zorgkosten zusters	158.332
	337.516

Voor meer informatie over de projecten kunt u terecht op www.medischemissiezusters.nl

De kosten van de Stichting (totaal € 60.103) bestaan voornamelijk uit personele kosten (€ 52.651).

Voor wat betreft de overheadkosten blijft Stichting Vrienden MMZ ruim onder de 25%-norm van het CBF. Het officiële jaarverslag is altijd voorzien van een accountantsverklaring. Wilt u meer weten over het jaarverslag 2014, neem dan contact op met het kantoor van de Stichting Vrienden Medische Missiezusters, vriendenmmz@antenna.nl.

*Als ik kon gaf ik een wereldkaart
aan ieder kind,*

*En als het mogelijk was
een verlichte wereldbol,*

*In de hoop de blik van het kind
tot een maximum te verruimen,*

*En hierdoor interesse en liefde te wekken
voor alle mensen,*

Alle rassen, alle talen, alle religies.

Dom Hélder Câmara

